

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Tư, ngày 12/06/2024

TỊNH KHÔNG PHÁP NGŨ

BÀI 155

Hòa Thượng dạy chúng ta làm người lãnh đạo phải chú ý đến những tiểu tiết, nếu xem thường tiểu tiết sẽ dẫn đến sự hư hại, không thể làm được lãnh đạo. Có người cho rằng làm việc lớn thì chỉ quan tâm chuyện lớn nhưng chính việc nhỏ mới thành tựu được việc lớn.

Những việc thế nào là nhỏ? Trước kia có người gọi điện đến cho tôi xin đĩa giảng pháp của Hòa Thượng, tôi chạy ra tận chợ lớn để đưa đĩa cho anh nhưng tôi phải chờ anh ta gần một tiếng. Tôi có nhắc anh rằng mình hẹn với ai thì nhất định mình nên đến trước giờ, đừng để người khác chờ mình.

Đối với mọi cuộc hẹn của tôi với mọi người, tôi chưa bao giờ là người trễ hẹn trừ những việc bất đắc dĩ như lỡ tàu xe. Có rất nhiều lần tôi đến mà người ta còn chưa ngủ dậy. Đó chính là tiểu tiết nhỏ mà người làm lãnh đạo không xem trọng thì không làm được lãnh đạo.

Hòa Thượng nói: **“Người lãnh đạo có ba loại người. Loại người thứ nhất là lấy đức phục người”**. Đức là tất cả sự quan tâm của mình đối với cấp dưới, từ việc lớn đến việc nhỏ đều có sự để mắt của mình chứ không phải chỉ quan tâm việc lớn mà bỏ qua việc nhỏ. Vì trong xã hội người ta không chú trọng đến việc này cho nên phá vỡ tinh thần cộng tác giữa các bên.

Ngài tiếp lời: **“Có một hạng người nữa chuyên dựa vào phước báu đời trước. Họ có địa vị, tiền của nên tạo tác, làm những việc tự đại ngông cuồng mà không biết dùng phước lành đó để giúp đỡ nhiều người”**. Có một ông vua ở một nước rất nghèo nhưng ông vua này lại sắm chuyên cơ riêng, siêu xe, xây nhiều cung điện để cho mỗi bà vợ ở một cung. Ở đất nước nghèo khổ đó, ông vua nổi tiếng là một tay ăn chơi có tầm. Đây là ý lại vào phước báu đời trước nên có địa vị, tiền tài, thế là họ tạo tác.

Hòa Thượng nói: **“Đợi đến khi phước báu hết thì nhất định phải chịu thọ khổ, chịu đọa lạc và một hạng thứ ba là hạng biết vận dụng đầu óc ranh ma, xảo trá của mình để tạo một thế đứng, ép buộc người dưới, tâng bốc người trên. Một khi chỗ dựa của họ bị đổ rồi thì chính mình lập tức bị đào thải. Khi ấy, báo ứng tàn khốc sẽ ập đến. Việc này nếu như chúng ta đọc qua lịch sử là có thể xem thấy rất rõ ràng”**.

Chúng ta có thể là một trong ba hạng người này hoặc đôi khi chúng ta có đủ ba hạng người này trong tâm. Lúc thì hạng người này chiếm thượng phong, lúc lại là hạng kia. Cho nên, Hòa Thượng dạy ngày ngày phải phản tỉnh chính mình xem tâm cảnh của mình đang ở chỗ nào. Đôi lúc mình tưởng mình làm đúng, thế là cứ theo đó mà làm dẫn đến sai lầm. Sai lầm ít còn chữa được, sai lầm nghiêm trọng rồi thì không thể chữa được. Cho nên bài học hôm qua Hòa Thượng nói dẫn dắt con người thì phải dẫn dắt tâm người, phải cải tạo được tâm người còn thay đổi trên hình thức vẫn không có kết cục tốt.

Hòa Thượng nói: **“*Khi chúng ta làm việc gì sai quấy thì phải mau mà phát lộ sám hối. Làm sai thì sẽ sớm ngày thọ báo. Còn khi chúng ta làm việc tốt thì không để cho người khác biết, đó mới là tích âm đức*”**. Làm việc tốt mà muốn người nào cũng biết thì chúng ta đã hưởng hết phước rồi. Nhiều người biết thì họ sẽ tăng bốc, khen ngợi, tán thán chúng ta. Chỉ cần chúng ta tự đắc là mất hết âm đức.

Cho nên Phật pháp hay thế gian pháp đều dạy chúng ta tích âm đức chứ không tích dương đức vì dương đức là bề nổi. Quan trọng là chúng ta chân thật phát tâm làm thì đó mới là âm đức. Nếu không xem trọng âm đức mà chỉ chú trọng dương đức thì chỉ sốc nổi và mọi việc theo sự sốc nổi mà tan biến. Việc này chúng ta phải đặc biệt chú ý.

Câu sau cùng cuối chương bốn Hòa Thượng nhắc nhở rằng: **“*Người học Phật chú trọng đến chuyện giải thoát vậy thì làm thế nào để có thể giải thoát được thì đó mới là điều quan trọng còn mọi sự mọi việc ta làm chỉ là Từ Bi mà xuất phương tiện*”**. Mọi việc mình làm là để có tư lương, có hành trang cho chính mình chứ không nên nghĩ mình làm cho người khác. Chúng ta không quán chiếu kỹ thì rất dễ lọt vào tâm cảnh này. Bản thân chúng ta thấy mình có sự cống hiến, hy sinh và từ đó sinh tâm oán trách đối với người khác.

Có một câu đối như sau: **“*Biển khổ mênh mông lúc nào chúng ta vượt khỏi; Có đường đi Tây Phương lúc nào chúng ta trở về*”**. Con đường này còn xa vì tập khí phiền não của chúng ta còn chướng ngại. Riêng việc Sinh Lão Bệnh Tử khổ, Oán tắng hội khổ, Ái biệt li khổ, Cầu bất đắc khổ đều đang diễn biến hằng ngày từng chút một, chi phối toàn bộ không gian và thời gian của chúng ta.

Hòa Thượng nói: **“*Phải xem tâm hạnh của chính mình có tương ứng với Phật A Di Đà bao nhiêu phần trăm*”**. Hòa Thượng dạy chúng ta rất nhiều điều và Ngài nhắc chúng ta một việc quan trọng đó là phải nghĩ đến vãng sanh. Cho nên sứ mạng của mỗi chúng ta là dẫn dắt người, giúp người gánh vác, chuyển giao công việc để họ kế thừa. Người kế thừa lại có sứ mạng tiếp tục dẫn dắt người sau. Khi tìm được người kế thừa rồi thì chính mình tìm về nơi thanh tu cho chính mình.

Hòa Thượng xông pha mọi lĩnh vực, thành toàn hết mọi việc cho người nhưng trong tâm không vướng mắc, Ngài luôn quay về với tâm thanh tịnh. Cho dù việc lớn cỡ nào chẳng nữa vẫn phải có thể buông xả để chuyển giao cho người kế thừa. Buông xả

mới tự tại. Còn nếu tham quyền cố vị tức là tự mình cho rằng mình quan trọng, chỉ có mình mới được, không chấp nhận người khác. Như thế là sai lầm.

Hòa Thượng khuyên chúng ta thường quán chiếu xem tâm mình tương ứng với Phật Bồ Tát bao nhiêu phần. Đôi khi chúng ta làm được việc tốt cho người nhưng lại không tốt cho tâm thanh tịnh của mình. Vừa rồi chúng ta tổ chức hai khóa hè ở miền Nam rất thành công. Nhiều người mong muốn tôi có mặt nhưng theo tôi thì không cần thiết. Đây chính là cách mình bảo hộ tâm thanh tịnh của mình.

Chúng ta phải hiểu tâm hạnh của Phật là thanh tịnh, vậy thì, chúng ta phải làm sao dần dần hồi phục, quay trở lại tâm thanh tịnh của mình. Tu hành càng lâu mà càng chìm đắm trong “*danh vọng lợi dưỡng*” hay là ảo danh ảo vọng thì sai rồi.

Hòa Thượng nói: “**Hằng ngày làm trái với tâm hạnh của Phật Bồ Tát là chúng ta đã phá hoại chánh pháp, nhất định phải đọa lạc.**” Chúng ta học giáo huấn của Phật Bồ Tát, chuẩn mực của Thánh Hiền mà chúng ta làm sai đi giáo huấn chuẩn mực đó chính là chúng ta phá hoại hình tượng của Phật Bồ Tát Thánh Hiền.

Hòa Thượng nói thêm rằng: “**Chúng ta không bước vào cửa Phật thì không đến nỗi tạo ra sai lầm. Đã bước vào cửa Phật mà chúng ta lại tạo ra rất nhiều lỗi lầm nghiêm trọng đến bản thân cũng không hề hay biết.**” Người xuất gia hay tại gia nghe được lời chỉ dạy này của Hòa Thượng thì luôn phải phản tỉnh. Học Phật là giải thoát, là an vui vậy tại sao chúng ta không giải thoát, không an vui. Đây là điểm chúng ta cần đạt được.

Chúng ta hãy kiểm điểm xem cái gì làm chúng ta không giải thoát, không an vui từ đó loại bỏ những chướng ngại đó. Tất cả mọi việc làm của chúng ta là để cho mình có được vốn liếng hay tư lương, hay đầy đủ công đức phước báu phục vụ công cuộc tu hành giải thoát của mình tốt hơn. Nếu việc làm của chúng ta trái ngược thì chúng ta phải phản tỉnh.

Mấy tháng này tôi không đi đâu, sự dụng tâm tu học của tôi thời gian này khá tốt. Dù ở một nơi tu học tĩnh lặng, tôi vẫn quán sát mọi người. Nếu tôi cũng bước ra, cũng bao chao xao động thì sẽ không thể quán sát rõ ràng được. Chướng ngại lớn nhất trong nội tâm chúng ta chính là “*danh vọng lợi dưỡng*”. Quay tới quay lui, quay xuôi quay ngược, cuối cùng chúng ta vẫn quay về tư lợi nên mọi việc của chúng ta mới bị chướng ngại. Chướng ngại lớn nhất chính là tác động vào tâm thanh tịnh.

Hằng ngày trong khởi tâm động niệm của mình tạo ra rất nhiều những sai phạm mà chính mình không hề hay biết. Nếu không có người nhắc nhở, mình vẫn nghĩ mình đang đúng. Cho nên Hòa Thượng chỉ dạy chúng ta phải xét xem tâm mình tương ứng bao nhiêu phần trăm với Phật A Di Đà. Hay chúng ta đều đang phản nghịch. Đây là điểm trọng yếu trong tu tập của chúng ta.

Khi chúng ta thường phản tỉnh thì mọi việc rất tinh tường, còn nếu chạy theo tập khí thì không thể tinh tường nhận ra mọi việc được. Có những người đầu óc càng ngày càng mụ mẫm vì họ đang chìm vào danh lợi, bị tác động rất lớn bởi một lời khen, một lời chê. Vậy thì sai rồi, càng làm nhiều việc thì càng hỏng đi cái tâm thanh tịnh.

Hòa Thượng dạy chúng ta nếu đã gây ra sai lầm thì phải lập tức phát lồ sám hối nếu không thì càng lúc càng sai, kết quả càng xấu. Trong nhà Phật gọi là nhận lấy quả báo. Cho nên quan trọng nhất trong tâm hạnh của người học Phật là dám nhận sai. Thế nhưng, ngày nay chỉ thấy người ta sai còn mình thì không sai, vậy thì làm sao tự mình cải đổi và làm mới.

Hòa Thượng cũng dạy nếu làm việc tốt thì không cần để người khác biết. Đây chính là tích âm đức, như vậy mới có công đức, công đức mới giúp chúng ta vượt thoát mọi phiền não khổ đau. Có phước thì vẫn có khổ đau. Thế gian có câu “*Người giàu cũng khóc*”, sống trong nhung lụa đầy đủ tiện nghi vật chất tốt nhất mà họ vẫn buồn.

Công đức là tâm thanh tịnh. Người đã có tâm thanh tịnh thì mọi phiền não khổ đau không làm vướng bận tâm của họ. Cho nên Hòa Thượng từng dạy chúng ta buông xả là vô cùng quan trọng. Muốn buông xả được thì phải nhìn thấu mọi sự mọi việc.

Gần đây chúng ta thấy một tấm gương tu hành đầu đội trời, chân đạp đất, ba y một bát, rất thanh thản. Cuộc đời thanh thản đó quá đặc biệt nên trở thành sự săn đón, truy lùng của mọi người nên không còn thanh thản nữa. Tấm gương của vị đó trở thành nguồn cảm hứng của các nhà thời trang, nhà thơ, nhà văn, nhà sản xuất âm nhạc. Các tôn giáo bạn cũng lấy tấm gương đó ra để giảng. Bây giờ, người đó phải tìm nơi thâm sơn cùng cốc để ẩn tu. Đó là tấm gương về hạnh buông xả.

Hòa Thượng dạy việc tốt cần làm, nên làm, không công không đức. Chỉ cần một người thực hành lời dạy này của Hòa Thượng một cách trọn vẹn thì chính là sự buông xả triệt để. Mọi thành tựu của chúng ta đều từ nơi buông xả trong khi mọi buồn phiền, khổ đau bắt đầu từ nơi dính mắc.

Chúng ta còn kém thì cứ học tập, mài dũa dần, “*trường kỳ kháng chiến nhất định thắng lợi*”. Vậy chúng ta cứ trường kỳ tu tập, trường kỳ thay đổi, không ngừng nỗ lực miệt mài, không bao giờ ngừng lại. Rồi tương lai sẽ tốt. Chắc chắn chúng ta sẽ làm được chỉ cần kiên trì và nỗ lực.

Dù bận rộn chúng ta vẫn phải duy trì, chỉ cần lơ lửng, không kiên trì thì “*dã tràng xe cát biển đông*”. Hôm nay làm chưa tốt thì cố gắng ngày mai làm tốt hơn thì tự nhiên mình tốt lên mà mình không biết. Chẳng có ai đi vào tâm mình chỉ có chính mình soi rọi tâm mình mà thôi./.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!